

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobce: **V. K.**, státní příslušnost Ukrajina, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 9. 2016, č. j. OAM-536/ZA-ZA11-ZA16-2016, ve věci mezinárodní ochrany,

t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. **Předmět řízení**

Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“). V odůvodnění rozhodnutí se

žalovaný po nastínění skutkového stavu věci zabýval důvody pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu, důvody pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 13 zákona o azylu, důvody pro udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu, důvody pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu a konečně i důvody pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 14b zákona o azylu. Při svém rozhodování žalovaný vycházel z výpovědí žalobce a informací, které sám shromáždil v průběhu správního řízení o situaci na Ukrajině, zejména ve vztahu k situaci politické a bezpečnostní a stavu dodržování lidských práv. Po uvedeném zhodnocení dospěl k závěru, že v případě žalobce není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, jak jsou předvídány výše citovanými ustanoveními zákona o azylu, neboť důvody, pro které žalobce požádal o mezinárodní ochranu, a to strach z jednání soukromých osob (pašeráků), obavu z války na Ukrajině a povolání do ukrajinské armády, nelze zahrnout mezi zákonem taxativně vymezené důvody pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany.

II. Obsah žaloby

Toto rozhodnutí napadl žalobce v celém rozsahu včas podanou žalobou, v níž namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí, spočívá na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, když skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spisu. Uvedl, že v zemi původu byl svědkem aktivit pašeráků, které zaznamenal svým mobilním telefonem a záznam poskytl policejním orgánům, protože je proti korupci. Namísto toho, aby se věc řádně vyšetřila, začali ho shánět pašeráci. Z toho je dle žalobce zřejmé, že uvedené informace pašeráci získali přímo od policie. Žalobce má za to, že boj proti korupci je nepochybně uplatňováním politických práv a svobod. Dále uvedl, že ve správním řízení upozornil, že v případě návratu na Ukrajinu, by byl povinen vykonávat vojenskou službu, a to přes svůj odpor ke zbrani a zabíjení. V případě odmítnutí užití zbraně mu bude hrozit trest odnětí svobody. Uvedl, že podmínky ve výkonu trestu na Ukrajině přitom mohou představovat nelidské či ponižující zacházení /trestání ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu a ve smyslu čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Jeho obava přitom není pouze hypotetická, ale zakládá se na reálných důvodech a skutečnostech. V tomto směru odkázal na monitorovací zprávu Evropského výboru pro zabránění mučení a nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání z 29. 4. 2015, upozorňující na strukturální nedostatky ukrajinského vězeňského systému a na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci Melnik v. Ukrajina ze dne 28. 3. 2006 či Davydov a ostatní v. Ukrajina ze dne 1. 7. 2010. Správní orgán se však podmínkami výkonu trestu v ukrajinských věznicích nijak nezabýval. Žalobce má za to, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci a zatížil tak své rozhodnutí nezákonností. Navrhl proto, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby, s níž nesouhlasí, odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce, použité informace o zemi původu a na vlastní rozhodnutí, na jehož správnosti setrval.

Žalovaný s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále také jen „NSS“) upozornil na břemeno tvrzení, které stíhá žadatele o mezinárodní ochranu. Zrekapituloval, že motivem a důvodem prvního příjezdu žalobce do České republiky (dále jen „ČR“) v roce 2008 bylo zajištění práce na pracovní vízum. Žalobce však nedbal na podmínky, za kterých mu bylo umožněno v ČR pracovat. Během kontroly státních úřadů před dvěma lety byl přistižen, že pracuje nelegálně a vlastním zaviněním tak přišel o povolení k pobytu v ČR. V roce 2014 žalobce poprvé požádal o mezinárodní ochranu v ČR, ale žádost vzal zpět a řízení bylo zastaveno. Současnou žádost odůvodnil obavou z války a povolání do ukrajinské armády a obavou z pašeráků cigaret, kteří ho údajně hledají. V napadeném rozhodnutí se žalovaný s těmito důvody náležitě vypořádal, proto na odůvodnění rozhodnutí plně odkázal. Zopakoval, že branná povinnost a povinná vojenská služba patří k základním státoobčanským povinnostem nejen na Ukrajině. Odkázal na informaci MZV ČR č. j. 115045/2015-LPTP z 9. 10. 2015 (viz níže), která shrnuje sankce za nenastoupení vojenské služby a nepřevzetí povolávacího rozkazu a na výnos prezidenta Ukrajiny Petro Porošenka o demobilizaci posledních branců a záložníků povoláných do armády během bojů s proruskými separatisty na východě země ze dne 26. 9. 2016 (viz Zpráva ČTK z 26. 9. 2016), podle kterého by nadále do bojů měli být nasazováni jen profesionální vojáci. Žalovaný se v odůvodnění rozhodnutí zabýval i obavou žalobce z pašeráků cigaret, kterou neshledal azylově relevantní. Uvedl, že pokud by žalobce po svém návratu byl ohrožován jakýmkoliv aktivitami soukromých osob (pašeráků), může se obrátit o pomoc na kompetentní orgány své vlasti. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů, projednal žalobu bez nařízení jednání za výslovného souhlasu žalovaného a presumovaného souhlasu žalobce v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s., kdy na výzvu krajského soudu žalobce nevyjádřil ve stanovené lhůtě s takovým postupem výslovný nesouhlas, a proto se má podle citovaného ustanovení za to, že s takovým postupem souhlasí.

V přezkumném řízení soud ověřil ze správního spisu následující rozhodné skutečnosti.

V žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR ze dne 8. 6. 2016, doplněné dne 13. 6. 2016 a v rámci pohovoru provedeného stejného dne, žalobce uvedl, že má ukrajinskou národnost i státní příslušnost, je pravoslavného křesťanského vyznání, nemá žádné politické přesvědčení, je svobodný. Na Ukrajině žil v Zakarpatské oblasti. Do ČR přijel v roce 2008 za prací. V roce 2014 zde přišel o povolení

k pobytu, neboť při kontrole bylo zjištěno, že pracuje bez pracovní smlouvy. V témže roce požádal v ČR o mezinárodní ochranu, ale žádost vzal poté zpět. Důvodem jeho současné žádosti o mezinárodní ochranu je neochota odejít na Ukrajinu, kde je válka a hrozí mu povolání do armády. Dalším důvodem je obava z pašeráků cigaret, jejichž aktivity (pašování cigaret do Rumunska přes hraniční řeku třemi muži) natočil ze vzdálenosti asi 40 m na svůj mobilní telefon a záznam odnesl na policii. Dle mínění žalobce policie pašerákům sdělila, že oznámení o pašování cigaret učinil žalobce, a proto se nyní pašeráci shánějí po něm. Žalobce se osobně s pašeráky nesetkal. Kamarádi mu řekli, že se po něm dotyčné osoby ptaly ve vesnici, kde bydlí. K uvedené události došlo někdy v únoru 2016. Předmětný záznam již nemá, telefon mu policie vzala jako důkaz. Oznámení na policii učinil proto, že nechce, aby na Ukrajině byla korupce. K dotazu žalovaného uvedl, že vesnice kde bydlel, se válka přímo nedotýká, ale chodí tam policisté a odvádějí muže na vojnu v rámci mobilizace. Minulý rok (2015) obdržel povolávací rozkaz, ale nepřevzal si ho, neboť pokud by tak učinil, musel by jít na vojnu. Na Ukrajinu se vrátit nechce, chtěl by si v ČR najít přítelkyni, oženit se a zůstat zde.

Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Při posouzení žádosti žalobce žalovaný konkrétně vycházel ze Zpráv Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva, Zprávy o stavu lidských práv na Ukrajině z 16. 11. 2015 až 15. 2. 2016, ze dne 3. 3. 2016, Informací MZV ČR č. j. 103518/2016-LPTP z 3. 6. 2016, č. j. 107283/2016-LTPT ze dne 25. 7. 2016 a č.j. 115045/2015-LPTP ze dne 9. 10. 2015, Výroční zprávy organizace Human Rights Watch 2016 - Ukrajina ze dne 27. 1. 2016. Žalobce využil možnosti dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu a seznámil se s uvedenými podklady, neuplatnil žádné výhrady, doplnění podkladů nenavrl.

Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že **žaloba n e n í d ů v o d n á**.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalovaný se žádostí žalobce zabýval s náležitou péčí, posuzoval jeho azylový příběh na základě jeho výpovědí učiněných v řízení o mezinárodní ochraně a na základě výše uvedených informací o zemi původu, proti nimž žalobce ve správním řízení žádné námitky neuplatnil. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že správní

řízení netrpí vytýkanými vadami, napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další. Žalobce neuváděl žádné potíže politického charakteru ani žádné jiné potíže se státními orgány své země původu. Žalobcem v žalobě uváděný „boj proti korupci“ nelze považovat za uplatňování politických práv a svobod, neboť v průběhu správního řízení nebylo neprokázáno, že by žalobce proti korupci v zemi svého původu nějakým způsobem „bojoval“ a byl vystaven potížím, které by bylo možné kvalifikovat jako pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Nelze proto dospět k závěru, že by byl ve vlasti pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu.

V řízení dle názoru soudu rovněž nebylo prokázáno, že by žalobce mohl mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, tedy z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu nebo že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Lze souhlasit se žalovaným v tom, že žalobcem prezentovanou obavu z pašeráků nelze vyhodnotit jako azylově relevantní pronásledování. Žalobce k uvedenému tvrzení neposkytl žádný důkaz, aktivity údajných tří pašeráků natočil zcela náhodně (čekal na autobus) ze vzdálenosti 40 metrů. K dotazu žalovaného, jak poznal, že se jedná o pašování cigaret, žalobce uvedl: ...„měli velké batohy na ramenou a šli přes řeku ... tam všichni vědí, že se pašují cigarety.“ Žalobce se osobně s dotýcnými osobami nesetkal, o tom, že ho hledali, se dozvěděl od kamarádů. Krajský soud neshledal v popsaném jednání žádný z azylově relevantních znaků pronásledování, tak jak se definováno zákonem o azylu. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu se totiž pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se podle § 2 odst. 6 téhož zákona rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu. Žalobce žádnému pronásledování vystaven nebyl, jeho obava je hypotetická.

Krajský soud má za to, že žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí (strana 3 a 4) přezkoumatelným způsobem vypořádal i s žalobcem uváděnou obavou z odvodu do armády v souvislosti s aktuálním vývojem bezpečnostní situace na Ukrajině. K otázce možného povolání žalobce do armády žalovaný odkázal na mezinárodní úmluvy, podle nichž brannou povinnost, coby základní státoobčanskou povinnost, nelze označit za pronásledování a poukázal v tomto směru na ustálenou judikaturu NSS a dřívější judikaturu Vrchního soudu v Praze. Krajský soud se s učiněnými závěry žalovaného ztotožňuje a rovněž si dovoluje odkázat na judikaturu NSS, srov. např. rozsudek ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012-44 (všechna zde citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz), v němž NSS uvedl: „*Samotné odmítání vojenské služby odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu ještě nezakládá, a to ani tehdy, pokud by výkon*

vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu.“ V rozsudku NSS ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004-49 se uvádí: *„Odmítání nástupu k výkonu vojenské služby, která je ve státě původu povinná, nelze bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, zvláště není-li takové odmítání spojeno s reálně projeveným politickým přesvědčením nebo náboženstvím“.* Výhrada svědomí je tak jednou z výjimek, která by odůvodňovala případné udělení mezinárodní ochrany. Podle starší judikatury Vrchního soudu v Praze (viz např. rozsudek č. j. 4 A 509/94, ze dne 19. 8. 1994) pouhá averze k vojenské službě či strach o život, samy o sobě nepředstavují azylově relevantní důvod. Žalobce v průběhu správního řízení ve smyslu zmíněné výhrady svědomí žádné relevantní skutečnosti neuváděl. Obecně formulovaný odpor ke zbrani a zabíjení poprvé zmínil až v žalobě. Uvedená žalobní námitka není důvodná, neboť nemá oporu ve spisu.

K samotnému výkonu vojenské služby na Ukrajině a trestnímu postihu za nenastoupení vojenské služby si krajský soud dovoluje odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2016, č. j. 2 Azs 135/2016-34, v němž se uvádí, že *„[p]okud stěžovatel vyjádřil obecný politický nesouhlas s účastí na bojových operacích probíhajících na východě Ukrajiny, je v dané věci třeba upozornit na informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 9. 10. 2015, č. j. 115045/2015-LPTP, ve které se uvádí, že „[p]odmínky výkonu základní vojenské služby jsou na Ukrajině standardní. Vojíci základní vojenské služby nejsou povoláváni do zóny ATO (tj. antiteroristické operace), mohou se ale rozhodnout dobrovolně. (...) Vyhýbání se převzetí povolávacího rozkazu není kvalifikováno jako trestný čin. (...) Institut alternativní služby byl v minulém roce znovu zaveden. Vojíci základní vojenské služby mohou odmítnout sloužit například z náboženských důvodů a nastoupit na alternativní službu, klasicky je služba vykonávána v nemocnicích. Na základě rozhodnutí prezidenta Ukrajiny nesmí voják základní služby sloužit v zóně ATO, pokud se k tomu dobrovolně nerozhodne. Pro vyslání do zóny ATO musí voják projít tříměsíčním výcvikem a následně je začleněn do týlu. (...) Jak již bylo uvedeno, ve většině případů službu povolávání nenastoupí, protože se vyhýbají převzetí, což ale není kvalifikováno jako trestný čin a vojenská prokuratura se tím tudíž nezabývá.“ Z citované informace Ministerstva zahraničních věcí tak jasně vyplývá, že případná účast stěžovatele na vojenské operaci probíhající na východě Ukrajiny (tj. antiteroristické operaci) je odvislá od jeho vlastního rozhodnutí, jde v podstatě o dobrovolné rozhodnutí stěžovatele. Nutno zopakovat, že samotná vojenská služba na Ukrajině je hodnocena jako standardní, přičemž navíc existuje i možnost tzv. alternativní služby. S odkazem na tyto skutečnosti, tak nelze v obecném tvrzení stěžovatele týkajícím se odmítání účasti na „politické válce“ na Ukrajině spatřovat konkrétní důvod, který by udělení mezinárodní ochrany jeho osobě odůvodňoval.“* Uvedenou argumentaci lze aplikovat i na projednávaný případ, neboť žalovaný při posouzení případu žalobce mimo jiné vycházel i citované Informace MZV ČR (Ukrajina) ze dne 9. 10. 2015, č. j. 115045/2015-LPTP, která je součástí správního spisu. Nepřevzetí povolávacího rozkazu tedy není trestně postiženo. Z výpovědi žalobce je pak zřejmé, že si povolávací rozkaz nepřevzal, a proto mu žádný postih na Ukrajině nehrozí. Obavy žalobce ohledně jeho možného uvěznění jsou s ohledem na výše uvedené závěry toliko v rovině hypotetické. Obecná, ač judikatorně podepřená žalobní námitka stran špatného stavu ukrajinského vězeňství není dle názoru soudu rovněž důvodná, když žalobce ve správním řízení obavu z uvěznění ani žádné námitky ke stavu ukrajinského vězeňství neuváděl. S učiněnými závěry žalovaného,

že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu se soud plně ztotožňuje.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který sice zohledňuje rodinné vazby, ale uplatňuje se toliko vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona. Udělení humanitárního azylu (§ 14 zákona o azylu) je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Na udělení azylu z humanitárního důvodu není právní nárok. Žalobce k těmto výrokům rozhodnutí neuplatnil žádné žalobní námitky.

Následně soud přezkoumal postup správního orgánu ohledně naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany, jak mu to ukládá § 28 ve spojení s § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Výrok o neudělení doplňkové ochrany dle § 14b cit. zákona žalobce nenapadl.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobci hrozí pro případ návratu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že tomu tak není, z pohledu doplňkové ochrany se opětovně zabýval žalobcem tvrzeným

důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, tj. obavou z odvodu do armády, přičemž zopakoval své závěry výše uvedené. Uvedené závěry soud považuje za správné a souladné s ustálenou judikaturou NSS, dle které výkon vojenské služby nelze považovat za vážnou újmu podle zákona o azylu, neboť nemůže být sama o sobě vnímána jako nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání (§ 14b odst. 2 písm. b) zákona o azylu). V rozsudku ze dne 23. 4. 2015, č. j. 3 Azs 28/2015-24, dospěl NSS k závěru, že branná povinnost je legitimní povinností občana vůči domovskému státu, akceptovanou v mezinárodním měřítku, a službu v armádě při mobilizaci nelze považovat na ohrožení svévolným násilím vyplývajícím z ozbrojeného konfliktu.

Krajský soud má za to, že žalovaný dostatečně individuálně ve vztahu k žalobci zhodnotil bezpečnostní situaci na Ukrajině. Zdůraznil, že žalobce pochází ze Zakarpatské oblasti, která se nachází na západě Ukrajiny a střety mezi ukrajinskými bezpečnostními složkami a místními separatisty není nijak zasažena, ani se dvěma oblastmi na východní Ukrajině, které jsou konfliktem zasaženy (Doněcká a Luhanská), nesusedí. Soud na základě zpráv opatřených žalovaným, skutečností známých mu z úřední činnosti v jiných věcech žadatelů o mezinárodní ochranu z Ukrajiny a na podkladě rozhodnutí Nejvyššího správního soudu z poslední doby (posuzujících aktuální bezpečnostní situaci na Ukrajině) konstatuje, že situaci na Ukrajině nelze vyhodnotit jako ozbrojený konflikt ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Nejvyšší správní soud k bezpečnostní situaci na Ukrajině uvedl, že *„na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“* (srov. např. usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014-17, usnesení ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3 Azs 259/2014-26, usnesení ze dne 18. 9. 2015, č. j. 2 Azs 194/2015-28, či usnesení ze dne 10. 12. 2015, č. j. 8 Azs 131/2015-24). Na uvedená rozhodnutí odkazuje NSS i ve svých pozdějších rozhodnutích, je tedy zřejmé, že situace na Ukrajině se od doby, kdy byla uvedená rozhodnutí vydána, nezhoršila, spíše naopak. Všeobecně je známo, že intenzita konfliktu v místech, kde probíhá, poklesla a konflikt se nešíří do dalších dosud nezasažených oblastí. Žalobce žádné individualizované nebezpečí plynoucí pro něho z ozbrojeného konfliktu probíhajícího na Ukrajině netvrdil (s výjimkou povolání do armády - k uvedenému viz výše). Případné vycestování žalobce nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR (§ 14b odst. 2 písm. d) zákona o azylu). Soud po zhodnocení výpovědí žalobce, hlavního motivu jeho odchodu z vlasti, důvodu podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a výše citovaných informací, nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy pro některý z důvodů dle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Se závěry žalovaného a podrobným odůvodněním i této části rozhodnutí se soud plně ztotožňuje.

Krajský soud uzavírá, že neshledal žalobou vytýkané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

V. Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný však náklady řízení nepožadoval, proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 19. září 2017

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
R. V.